

# Sviptur til Stockholm

## Lørdag den 14. februar – Brormand er bedst!

Som sædvanlig kom vi liiige lidt for sent i seng aftenen før, så det føltes som om, at vi lige var faldet i søvn, da vækkeuret i mobilen ringede. Steff havde tilbudt at køre os til Kastrup, selvom vi skulle af sted allerede kl. 08.00. Kufferterne var pakket. Jesper havde fået den geniale idé, at vi pakkede så lidt tøj som muligt og så ga' den fuld shoppegas i Stockholm, da den svenske kurs var nede i 0,70 og vi derfor kunne spare lidt mere end moms. Det var selvfølgelig forudsat, at tøjret kostede det samme i Sverige, som i Danmark – men det kostede os al for meget tankevirkomhed at komme derhen, så der røg 4 par underbukser, 4 par strømper, et par bukser og en ren t-shirt i rejsetasken. Det samme gjaldt pigerne. Læseren, der kender os en lille smule, kan allerede nu regne ud, hvordan dét endte...

Lidt morgenmad blev klemt ned, men det kneb lidt, da pigerne havde flere sommerfugle i maven, der forlangte plads til at flyve rundt i. Lisa havde været forkølet i nogen tid og var stadig ret snottet. Jeg gruede lidt for, hvordan hendes ører ville klare at lette og lande med flyveren, men nu var der ingen vej tilbage og vi måtte klare det, så godt vi nu kunne.

Steffen kom præcis kl. 08.00. Oveni, at han orkede at stå tidligt op på en lørdag, havde han også en hel samling Harry Potter bøger med til pigerne. Lisa tog bind 1 med, som hun kunne læse på vej i flyveren. Det hele startede fantastisk! Maria synes, at Steffens bil føltes som en limousine. Hun er jo også kun vant til at ryste rundt i en Suzuki... Dejligt at give ungerne nogle fede, luksuriøse oplevelser!

Det tog ingen tid for limo'en at køre til Kastrup og vi vinkede farvel til chaufføren. Vi sjuskede over til oversigtsskærmen og fandt ud af, hvor vi skulle checke ind. Da vi kom over til skranken, mødte vi første lille bump. Manden bag skranken synes, at vi skulle betale for vores bagage. 120 kr. pr. enhed. Vi havde 2 stk. Nå, ja. Vi havde også kun betalt 129 kr. + skat for billetterne. Vi afleverede taskerne og gik over til en anden skranke og betalte. Til gengæld rådede bagageopkrævningsmanden os til at betale for bagagen i Sverige, når vi skulle hjem, da det blev billigere pga. kursen på den svenske krone. Pænt af ham – og det skulle vise sig at være et noget bedre råd, end han nok selv synes.

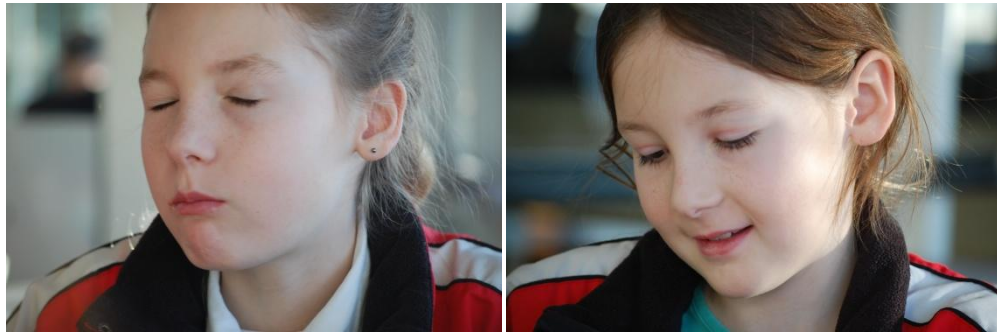
Op ad rulletrappen og mod sikkerhedscheck. Lisa var ikke vild med, at der stod sådan nogen sikkerhedsvagter – og hvad hvis nu vi blev stoppet?



Jeg havde rigtig pyntet mig til turen med en cardigan, der blev lukket med en oversize sikkerhedsnål. DOH! Uanset, hvor husmoderlig jeg ser ud, så var jeg nok klar over, at jeg ikke fik lov til at beholde den på og tage den med ombord på flyet, når selv en lipgloss skal pakkes i en plasticpose. Jeg kom heldigvis til at tænke over det, mens vi stod i kø og måtte med bøjjet hoved bare aflevere til manden, der stod og smilede. Derudover bippede metaldetektoren helt vildt, da jeg gik igennem. Lisa kunne næsten ikke blive mere flov. Jeg fik en smule oprejsning, da jeg blev kropsvisiteret af en nydelig ung fyr, der kunne konstatere, at jeg var

lige så kedelig udi smuglerier og terrorpotentiale, som jeg så ud til at være...

Da vi langt om længe nåede igennem hele sikkerhedshalløjjet, havde vi 1½ time, vi skulle ha' slået ihjel. Vi købte nogle bolcher og tyggegummi til pigerne og et par bøger: I sandhedens tjeneste af Peer Kaae (ham fra Se&Hør) og Når mænd hader kvinder af Stieg Larsson. Vi satte os på 1. sal i en cafe, drak en kop kaffe og kiggede på flyene, der lettede og landede i ét væk. Lisa blev mere og mere spændt – og vi spekulerede en del på, om vores kufferter mon kom med flyet. Godt det samme – der var jo næsten ikke noget i!



En halv times tid før afgang gik mod gaten og næsten samtidig med, at vi nåede derved, startede boardinggen – så for én gangs skyld stod vi næsten forrest i køen. Vi havde fået 2 x 2 pladser, sådan at Lisa og jeg sad ved siden af hinanden med en fremmed dame mod mellemgangen og Jesper og Maria sad på den anden side, hvor der kun var 2 sæder. Damen, der sad ved siden af os, flyttede dog op ved siden af sin Mor, da alle havde sat sig. Flyet var vel kun 2/3 fuldt, så der var masser af plads. Endnu en gang var vi heldige – selvom hun var sød nok og ikke lugtede grimt 😊

Vi rullede langsomt mod startbanen og netop som flyet drejede rundt, kunne man forvente, at det lige skulle holde stille, inden piloten tog os nænsomt mod skyerne.

Ikke i dette tilfælde. Han rev den rundt og gav herefter fuld gas og så var vi i gang! Pigerne nåede næsten ikke at opdage, hvad der skete, før vi var i luften. Maria var ellevild! Fornøjelsen var til gengæld til at overse for Lisa. Ørerne proppede og selvom jeg hele tiden fortalte hende, hvad der skete, så var hun vist ikke helt tryk ved situationen. Flyet var af den type, der har jetmotorerne siddende ved haleroret, og vi sad på sædet lige foran, så det larmede en del mere, end det gør, når motorerne sidder under vingen. Jeg huskede at fortælle Lisa, at det siger en lyd, når hjulene bliver trukket ind, at det siger en lyd, når piloten (eller hvem-det-nu-er) slukker skiltet med sikkerhedssele. Jeg huskede at sige, at piloten kunne finde på at dreje flyet, så det kunne se ud som om, at det var ved at vælte, men at det ikke ville vælte.

Det var en rigtig fin tur. Der var ingen skyer og det var meget smukt at flyve hen over det sneklædte landskab. Det lignede næsten en sort-hvid film.



Der kom til gengæld en del skyer, da vi nærmede os Stockholm og igen måtte jeg prøve at forberede Lisa på landingen, så godt som jeg kunne. Jeg huskede at sige, at det kunne bumpe lidt, når vi fløj gennem skydækket, at det larmer, når hjulene igen bliver trukket ud, at piloten nok ville dreje flyet igen, at det kilder i maven, når man er ved at lande men at det bare er ligesom at køre rutsjebane. Jeg huskede også at sige, at det godt kan bumpe lidt, når hjulene rammer asfalten. Da vi holdt stille, var jeg noget træt af at høre mig selv snakke...

Vi kom igennem paskontrollen og fandt et toilet, hvor vi lige skulle af med et par sodavand. Da vi kom ud (børn – og især piger, kan godt være længe om at checke nye toiletforhold ud!), var vores kufferter de eneste, der kørte rundt på båndet. Nå, men så kom vores sparsomme beklædning også frem og i det mindste havde vi rent undertøj!

Jeg havde fået et tip fra en kollega om, at vi skulle tage eksprestoget til Stockholm. Vi fandt en billetautomat og fik os en overraskelse, der var større, end hvis hjulet var røget af flyveren... 2 voksne og 2 børn = 720 svenske dollars! Uha... det lovede sgu ikke godt.

Vi betalte og tog en helt afsindig lang rulletrappe ned på perronen.

Dér kom jeg til at studere en anden billetautomat lidt nærmere. I weekender og på helligdage kunne man køre den samme tur for 250 kr. Damn! Dumme danskere. Heldigvis havde jeg en halvsvensker ved min side, som på fejlfrit danskersvensk forklarede billetdamen om vores forholdsvis lave intelligens. Hun byttede billetterne med en billig og sagde til os, at vi skulle gå ind på billetkontoret i Stockholm. Så ville de refundere de dyre billetter. Nå, ja – så kunne vi jo ikke være de første idioter, der havde begået dén fejl.



Turen tog 20 minutter men føltes som 5 og pludselig stod vi på perronen i Stockholm. Billetterne blev refunderet uden spørgsmål og vi begav os mod taxaholdepladsen. Vi blev kørt til Scandic Hotel Ariadne, hvor vi ankom 15 min. senere.



Hotellet ligger helt nede på havnekajen, hvor Silja Line tilsyneladende "ejer" området. Kæmpestore færger lagde til i ét væk, sejlede igen og andre lagde til. Det var imponerende. Jeg er ret betaget af dén slags, men jeg prøver at undertrykke det for ikke at virke (mere) underlig...



Vi kom ind og forsøgte at orientere os. Der var trapper og glasdøre over det hele. Vi vendte os om og fik øje på 3 store elevatorer, som vi med stor sandsynlighed ville have gavn af at kaste os selv og bagagen ind i. Vi fandt receptionen!

Vi checkede ind og en temmelig feminin men dog mandlig receptionist tog imod. Sært, at danskere ofte forstår svensk bedre, end svenskere forstår dansk. Vi måtte slå over i engelsk på trods af min private tolk. Han skulle jo også lige i gang. Vi havde ellers øvet med "smörgås" og "korv". Vi fik hele den obligatoriske ballade om restaurantens åbningstider – og opmærksomheden blev specielt henledt på, at den var lukket om søndagen?! Vi fik vist vejen til T-banen, som er den stockholmske undergrundsbane. Vi skulle gå ca. 10 min. for at komme derop. Kreditkortinformationer blev afleveret, så vi ikke kunne løbe fra regningen – men under dække af, at vi så blot kunne betale alt på værelsesnummeret. Vi fik udleveret det ultimative bevis på vores turiststatus: Stockholm a la Carte kortene, som indgik i betalingen for værelset og som gav "gratis" adgang til en lang række af byens attraktioner og museer. Vi samlede vores ting og tumlede igen mod elevatoren for at finde familierummet på værelse 1203.

Her slap heldet således op. Vi havde ikke betalt en formue for værelset og vi fik bestemt fuld møblering for pengene. Der kunne ikke være klemt en skammel mere derind. Pigerne skulle sove på en sovesofa, der var slået ud og vi fik tildelt 2 enkeltsenge, der dog heldigvis kunne flyttes sammen til en dobbeltseng. Vi pakkede hurtigt ud, sad en halv time og slappede lidt af og så var det af sted mod byen.

Vi gik langs den ene kaj, hvor de store cruisere lagde til. Det var endnu mere imponerende, når man rigtig kunne se, hvor store skibene var. Vi gik inde i en form for svalegang og det var rart, for det var ikke nær så koldt, som at gå ude i luften. Vi fandt vej til Gärdet, som var "vores" station. Der var en plan over undergrundsbanerne i turistbrochuren og vi lærte hurtigt farver og stationer at kende. Det er så smart, at dén slags er ens i mange storbyer. Selvfølgelig virkede vores små a la carte papkort ikke, da vi skulle køre dem igennem scanneren på stationen. Vi besluttede, at der ikke var noget at gøre ved sagen, da der var lukket i billetlugen.

Vi stod af på T-Centralen. Her fandt vi en kontrollør, som sagde, at vores kort virkede fint – lige indtil han havde forsøgt 4-5 gange og måtte give os ret i, at de ikke virkede. Det betød ikke så meget, men vi kunne få dem byttet, hvis vi ville.

T-Centralen lød som om, at det var midten af byen. Herfra skulle vi så lige finde noget at spise. Vi gik igennem et udendørs marked, hvor der var mange sjove ting. Især noget "svenskerstrik". Jeg lovede ungerne en ny hue, hvis jeg kunne lokke dem til at smide de ret grimme huer, som de havde med hjemmefra. Vejen førte os over i "Kungshallen", som er et kæmpestort restaurant-varehus. Fremragende ide. Her kunne man simpelthen få al slags mad – lige fra sushi til pizza til spare-ribs, som Maria overraskende nok stemte for! Jesper og jeg fik en fantastisk chiliburger, vi købte et par kager med til rygsækken og så var der lagt op til aftenhyggen...



Vi slentrede videre og besluttede, at vi ikke ville foretage de store turistspring, da dagen allerede havde været fuld af oplevelser. Vi gik op og ned ad gågaden, hævede lidt kontanter, kiggede på forretninger og prøvede at orientere os lidt. Det var en hyggelig tur og inden vi kunne nå at sige "snälla mamma" var der gået 4 timer. Turen mod hotellet gik nemt og der er ikke langt imellem hvert tog. På nogle stationer kørte de i 3 etager. Det var noget syret at tage en 100 m. lang rulletrappe ned og man skal ikke lide alt for alvorligt af klaustrofobi.



Der var et nyt skib ved kajen, da vi kom tilbage. Vi crashede på hotelværelset, hvor Jesper og pigerne så Clone Wars, jeg uploadede billeder og læste i min nye bog, indtil jeg faldt i søvn på side 97.